

„Er Frøken Blomberg syg?“

„Kære, — hun har hele Vinteren ligget tilsengs. Af Tyfus. Som hun selv siger, har hun i et Fjerdingaar tilhørt Døden mere end Livet. Kan De ikke se det paa hende?“

„Naa jo, hun gør ganske vist et noget overjordisk Indtryk. Men saadan netop svag —“

„Ja — Gud ske Lov — hun er da ogsaa nu over det værste, og Sommeren vil forhaabenlig gøre Resten. Det kære Barn, hun er saa manges Glæde her, og hun er selv saa taknemlig for Livet som kun den, der i en saa ung Alder har været nær ved at miste det, — ja, og som overhovedet veed at tage mod Livet som en Naadegave fra sin Gud, Hr. Sidenius!“

Per saae ud til Siden. Han var i de sidste Dage bleven lidt forlegen, saasnart Hofjægermesterinden strejfede religiøse Emner.

„Frøken Blomberg nærer vist en speciel Hengivenhed for Dem,“ sagde han for at søge ind paa et andet Spor.

„Aa, hun holder af at komme her, det kære lille Menneske. Hun hygger sig saa vel paa Kærsholm, siger hun. Omgangen i hendes Forældres Hjem er maaske lidt ensformig for en saadan ung Pige. Men forresten har de det rigtig yndigt hos Pastor Blombergs. De skulde virkelig en Dag gøre Præsten et Besøg. Han vilde vist være glad ved at tale med Dem.“

Henne paa Havegangen nærmede Gartneren sig og blev staaende i nogen Afstand.

„Hvad er der, Petersen?“ spurgte hun.

Gartneren gik et Par Skridt frem med Huen i Haanden. Han vilde bede hendes Naade være saa god at se et Øjeblik ned i Køkkenhaven, naar det var hendes Naade belejligt.

„Jeg skal straks være der,“ sagde Hofjægermesterinden, hvis kristelige Broderskabsfølelse endnu ikke strakte sig til hendes egne Undergivne.

Lidt efter rejste hun sig og gik bort. Den unge Pige var imidlertid kommen tilbage og saae højst ulykkelig ud ved at blive ladet alene med Per. Hun sad med begge Hænder klemte om Bænkesædets Kant og skiftede Farve et Par Gange. Og pludselig